

DUPĂ O HIBERNARE REGRETABILĂ, ÎNĂPOI LA O VECHIE TRADIȚIE

Aradul are o tradiție de incontestabilă forță în aria fotbalului românesc. Echipa sa cea mai reprezentativă (U.T.A.) a dominat o bună bucată de vreme fronturile întrecerii din campionatul intern, a avut și o perioadă de reflux, poate firesc, după atâtea deosebită, pentru a se lansa iarăși în ultimii patru ani în lupta pentru supremație. Iată, această echipă cu merite incontestabile se află din nou în vârful piramidei, cu șanse reale de a-și reînnoi cununa de campion, dar ceea ce ni se pare nouă, într-un fel, paradoxal și ceea ce ni se mai pare absolut îngrijorător este faptul că la acest club cu pretenții și obligații puternice, izvorul de cadre tinere are debit firav și albia uscată. Echipa care își făcuse o glorie din a-și făuri formația din elemente autohtone, care a mai avut și generozitatea să lanseze în alte cluburi de elită numele unor Kozska, Jenet, Lupes sau Pantea, a ajuns astăzi un fel de etalon de sărăcie, o „echipă de 13 jucători” (incluzând și rezervele, bineînțeles). Hărțuită de obligații interne și responsabilități pe plan internațional, U.T.A. strigă pe toate drumurile „sintem uzați și oropsiți”, strigă și obține succese, făurindu-și chiar o glorie din condiția ei de formație năpăstuită și merituoasă. Desigur, disciplina fermă, înalta profesionalizare a metodelor de antrenament, spiritul colectiv întreținut în forma sa cea mai propice au fortificat „nucleul U.T.A.”, au dat acestei echipe șablon virtuți superioare, înscrise fără greș pe un circuit al performanțelor maxime, dar în aceste condiții sfârșitul pare previzibil

ca mod de manifestare și ca durată de timp. Un organism suprasolicitat într-un asemenea regim va ceda cu siguranță într-o bună zi, va ceda brusc și dureros. După cîtiva ani buni de performanțe constante, același lot de jucători va acuza oboseală, rutină și blazare, greu de combătut fără infuzia de prosepție și dorință de afirmare a jucătorului de rezervă tânăr, capabil, crescut cu atenție și cultivat cu grijă în umbra binefăcătoare a senatorilor de drept.

U.T.A. a simțit desigur că forța sa se va vesteji fără jucători de schimb, ca o recoltă însămințată mereu pe același petec de pămînt. S-a ui-

U.T.A.

tat în curtea proprie și a văzut vîlăstare tinere. Le-a scotit prea puțin coapte pentru marșul ei de campioană și atunci a optat pentru o politică mai puțin riscantă într-un moment anume, dar răz-bunătoare în perspectivă: a preferat să-și conserve cu excesivă preocupare elementele de garanție, lîngă care a transplantat jucători afirmați în alte echipe (vezi cazul lui Pojoni, Gornea, Lereter, Popovici, Kun, Kalinin etc.). Chiar și în aceste condiții de nesocotită crasă a fotbalistilor autohtoni, o parte dintre cei „transferați” (Dumbrăanu, Bodrojan, Dobay) nu s-au putut adapta la noua lor echipă, pentru că formația arădeană începuse să plăteas-

că tribut propriei celebrități, dorinței expresive de a-și onora rapid și cu eficiență sigură veleitățile de fruntaș a fotbalului nostru. Echipa care-și permise, într-un interval de mediocritate, riscul de a promova din pepinieră proprie pe un Domide, Axente, Birău, care acordase credit unui fost jucător al său (Petrescu) equat dintr-un motiv sau altul la alt club, n-a mai fost dispusă să experimenteze, să „construiască” în-cet meticulos, pe filiera unui proces organic. Foamea de succese oarte a în-tors privirile secției de fotbal de la echipa de juniori, într-un moment crucial, cînd antrenorul Alexandru Dan urma această formație pe treapta întâi a podiumului campionatului național (1968).

Așa se face că o generație de fotbaliști, categorie dotată, a fost stopată în evoluția sa, răvășită, împrăștiată în cele patru colțuri de zare. Din 11 jucători campioni naționali, doar Sima și Broșovschii au rămas lîngă matcă. Dar unde sînt un Brîndescu, Bodea, Kukla II, unde este Atodiresi care promitea să facă ravagii pe aripa dreaptă a terenului unde se lansase? Baraj la poarta performanței, ei s-au refugiat la oricare altă echipă dispusă să-i primească, pierzîndu-se, previzibil pe drum, la o graniță de vîrstă oare reclama promovarea judicioasă, un climat moral propice și o îndrumare tehnică competentă, așa cum numai la U.T.A. lor puteau să găsească. Echipa mare își vedea de treburile ei, risipindu-și cadrele de mîine, lipsindu-se chiar și de un antrenor de talia lui Toma Jurcă, care do-

vedise nu o dată pricepere în munca cu fotbaliștii tineri, Efervescența, pasiunea, încrederea din lumea juniorilor fuseseră amputate, echipa de tineret-rezerve însemna doar un balast obligatoriu, pe terenul închiriat de la Indragra, munca cu juniorii se ducea în virtutea inerției, fără entuziasm și fără speranțe. Tîrîță de succesele și obligațiile ei, U.T.A. a trăit intens, dar artificial, ruptă de vîlăstarele ei tinere, ca o familie destrămată.

Cineva a intuit că acest salt prin ogrăzile vecinilor are un sfîrșit, că actuala echipă își va pune singură o frînă, impusă de vîrstă biologică și de efortul intensiv lăsat pe altarul performanței. Poate că antrenorul Dumitrescu, poate că noul președinte al secției de fotbal, Mihai Florea. Se pare însă că amîndoi au stat tîmplă lîngă tîmplă și au chibzuit că e mai bine să se reînnoiească firul rupt în urmă cu 4-5 ani de zile. L-au adus înapoi pe antrenorul Toma Jurcă, încredințîndu-i echipa de tineret-rezerve (astăzi urcată pe locul cinci), s-au cooptat cinci juniori la această echipă, s-a organizat în această primăvară un trial masiv în rîndul elevilor, la care au răspuns prezent 140 de școlari. Pentru că forțele tinere arădene, dragostea adolescenței pentru fotbal, nu au sucombat pe meșteșugurile unde a jucat Petschovschii. Au hibernat doar, regretabil, o perioadă de timp, mocnîndu-și nemulțumirea. Impulsionate, astăzi vor să-și afirme din nou vitalitatea.

Ion CUPEN

LA CONDIȚII MAI BUNE, REZULTATE MAI BUNE

Centrul de copii și juniori al clubului Petrolul se înscrie, ca existență, printre cele mai vechi dintre cele organizate de F.R.F., pe lîngă cluburile divizionare. La Petrolul, de altfel, munca aceasta de creștere și formare a schimbului de mîine s-a bucurat, întotdeauna, de o atenție deosebită și tradiția frumoaselor realizări, obținute în această direcție, a constituit, de-a-școară, obiectul unor meritate aprecieri.

De curînd, am avut prilejul să vizităm, din nou, acest nucleu ploieștean de instruire, care cuprinde aproape 200 de tineri sportivi și, în cadrul căruia activează cîțiva dintre foștii componenți ai „echipei de aur” a clubului — Maroși, Pahonțu, Marinescu, Gh. Dumitrescu.

Și discuția noastră, cu doi dintre antrenorii centrului, N. Marinescu și Gh. Pahonțu, purtată pe marginea unor probleme de conținut ale procesului de formare a viitorilor fotbaliști și-a propus, cu această ocazie, să dea răspunsul la două întrebări de permanentă actualitate.

Prima se referă la unele aspecte legate de activitatea de selecție. Maestrul emerit al sportului, Gh. Pahonțu, apreciază că în Ploiești, baza de recrutare a copiilor cu aptitudini sportive este încă insuficientă calitativ, în ciuda faptului că, uneori, la un concurs de selecție se prezintă un număr destul de mare de candidați la „examenul de admitere” în școala fotbalului organizat. Marile dificultăți, care apar încă din stadiul muncii cu copiii, constau, pe de o parte, în aceea că, în mod obișnuit, cei cu o anumită îndemînare specifică nu au și o conformație fizică corespunzătoare (robustețe, gabarit) iar pe de altă parte — și acesta

PETROLUL

este aspectul cel mai „imptomat” — în faptul că atunci cînd există, totuși, perspectiva realizării unei selecții la nivelul optim (talent + dezvoltare fizică bună), apare împotrivirea părinților, care văd, în mod greșit, în fotbal, o piedică pentru realizarea în viață a copiilor lor.

Soluția la care am ajuns, în ultimul timp, pentru rezolvarea unei asemenea situații, ne spune Gh. Pahonțu, este aceea a stabilirii unei legături mai strînse cu părinții celor în cauză. Se realizează, astfel, o înțelegere, în virtutea căreia obligațiile, asumate reciproc, sînt și o garanție a unor reușite viitoare depline. Și avem multe exemple, deocamdată incurajatoare, în acest sens. Pentru că nu-i ușor să ai copii talentați la fotbal, cuminți și buni la învățătură, așa după cum se tînde, și cum ne străduim să onorăm sarcinile noastre de adevărați pedagogi.

Răspunsul la cea de a doua întrebare — baza materială a instruirii — îl dă maestrul sportului N. Marinescu, șeful centrului.

Pînă nu de mult, în urmă cu doar un an, ne antrenam pe unde puteam, în condiții grele, avînd la dispoziție un spațiu de instruire insuficient și impropriu, în timp ce meciurile le disputam pe un teren necorespunzător, plasat la marginea orașului. De curînd, însă, clubul ne-a pus la dispoziție o bază nouă, în zona sălii sporturilor, cuprînzînd un teren cu iarbă și un altul, adiacent, amenajat pentru pregătire și jocuri de mini-fotbal. Dacă mai punem la socoteală și faptul că putem folosi, în continuare, spațiul de care am beneficiat pînă acum — inclusiv sala de sport, pe timp nefavorabil, și terenul stadionului central pentru jocurile oficiale, rezultă că acum avem asigurate condițiile materiale ale unei mai bune instruirii. Și că așteptăm, firesc, ca și rezultatele muncii noastre să fie mai bune de acum înainte.

La centrul de copii și juniori al Petrolului, acolo unde nu cu mulți ani în urmă au crescut și s-au afirmat după aceea, jucători ca Stoicescu, Oprean și Crîngășu sau, mai de curînd, cei din generația lui Dobre, Istrătescu, Angelescu și Muresan, se plămădesc astăzi — într-un cadru de instruire redimensionat de străduințe spre mai bine și de realizările prezentului, marile speranțe ale fotbalului ploieștean de mîine. Printre acestea, nume ca cele ale lui Babone, Mitrea sau Florea IV sînt, deocamdată, doar cîteva din florile unei grădini care promite, în viitorul apropiat, un rod bogat.

M. L.

VIAȚA INTERIOARĂ A ECHIPEI PREZINTĂ MULTE IMPURITĂȚI

Nimeni n-a crezut că s-ar fi putut întîmpla o asemenea minune, ca C.F.R. Cluj să cîștige la Iași. Da, e adevărat, și F.C. Argeș plecase victorioasă de pe stadionul din Copou, dar F.C. Argeș nu-i C.F.R. Cluj! Și, totuși, minunea s-a întîmplat. În ultima etapă disputată, Politehnica era înfrîntă, pe stadionul din Iași, de C.F.R., adică tot mai de echipa ce luptă din răspuneri să pazească altcuiva locul 15, al retrogradării.

Am fost la Iași în ziua aceea și am asistat la drama echipei studențești. Formația lui V. Mărdărescu a pierdut fără drept de apel. De ce? Din motive ce se cer a fi amintite pentru că anumiți oameni, printre ei, din păcate, și jucători, din motive greu de înțeles, caută să denatureze lucrurile, să deformeze adevărul adevărat.

În acest campionat, se știe, Politehnica n-a mers așa cum ar fi dorit-o suporterii ei. În sezonul de toamnă, traumatismele unei dispute interioare (jucători — antrenori — conducători) i-au influențat randamentul. În cele din urmă, grație unor eforturi laudabile ale tuturor părților (mai ales ale secției de fotbal și organelor sportive locale), rachiuna, ambiția, demne de o cauză mai bună, au fost abandonate, în favoarea unei munci serioase, în adevăratul spirit de echipă. Și rezultatele au început să apară. Cu 2-2 la Cluj, în fața C.F.R.-ului, cu 1-1, tot în orașul de pe Someș, cu Universitatea, cu 0-0 la Ploiești, cu aceste puncte prețioase aduse din deplasare, Politehnica se îndepărtase de obsedantele locuri 15-16. Dar a venit meciul pierdut în fața lui F.C. Argeș. Rănile mai vechi au început — din orgoliu, din răfuială și proastă înțelegere a situației — să se deschidă. Și au răbunînt, mai ales după meciul cu C.F.R. Atunci, la 5 minute după meci, după neprevăzută înfrîngere, în cabină, Vasile Ianul, cel ce nu jucase datorită indisponibilității sale, a strigat în gura mare că „va da câștig pe față”, că „va aștepta o sedință în care va vorbi trei ore, fără ca antrenorul să i se dea dreptul la cuvînt”. Tot atunci a fost... pus la punct și secundul Avasilchizăie.

De unde și de ce o asemenea

atitudine din partea unui sportiv pe care l-am știut, întotdeauna, cumpătat și... sportiv? Se pare că Ianul era supărat de indisponibilitatea sa și de lipsa unor condiții de refacere. Dar am aflat, și apoi am auzit cu urechile noastre, că lui Ianul i s-au creat condiții pentru a merge la tratament, pe spezele clubului, că n-a fost uitat de nimeni. Acolo, în cabină, antrenorilor le-au mai fost aruncate cuvinte grele, „că au făcut formația ca să piardă meciul”. (Să ne mai mirăm de ce pierde Politehnica?)

Oare să fie așa cum s-a afirmat? Categorie — nu! Iată de ce. Costăș era accidentat la genunchi și suspect de rupere de menisc. Jucătorul în cauză ne-a declarat că terenul e devînat, fiind prea tare. Alții ne-au spus, însă, că tînrul portar, într-un moment de bună dispoziție, după o efemeră prietenie cu Bachus, a sărit... peste un șant, în apropierea motelului Bucium. Ianul s-a accidentat în partida cu F.C. Argeș — ruptură de ligamente. Romila II a vrut să-l „termine” pe Jercan și, din contactul cu „talpa” pitesteancului a ieșit cu glezna contuzionată. În ziua meciului și el era cu piciorul în ghips. Moldoveanu trece prin momente grele după nefericitul accident din ianuarie, cînd a suferit arsuri grave. Și-a reluat antrenamentele, a și jucat la tineret, dar încă nu era pregătit pentru un meci de Divizia A. (Și, totuși, ca să-l ajute, într-un fel, antrenorii, de acord cu secția, l-au trecut pe foaie la meciul cu C.F.R. Cluj. De ce, o știe el singur). Așadar, patru jucători de bază erau indisponibili. În min. 35 s-a accidentat și Marica.

Și, atunci, cum se poate afirma că antrenorul a alcătuit echipa doar așa, ca să piardă? Mărdărescu s-ar fi putut să greșească, folosindu-i pe Ince extremă stîngă și pe Eupulescu mijlocș, dar nu credem că a făcut-o cu intenție. Care antrenor vrea ca echipa lui să piardă?

Adevărul e că acel joc a fost pierdut mai mult din cauza lui Naste. Ce pretenții să ai de Iași? E un portar talentat, dar nu și experimentat la cei 17 ani neîmpliniți. Așa au fost, la vremea

lor, și Iordache, și Costăș. Și cu ei s-au pierdut cîndășe meciuri, pînă s-au rodat. Dar se vede treaba că aceste lucruri au fost uitate. S-a trecut peste greșelile lui Naste — și ale altor jucători — și unii au decretat că antrenorii au vrut să piardă meciul. E grav și faptul că atunci, cînd s-au abținut aceste lucruri, tăcerea celorlalți jucători a însemnat o aprobare a celor spuse, fără că cineva, să restabilească adevărul, cîstît, deschis.

Politehnica Iași are nevoie de refacerea potențialului psi-

POLITEHNICA Iași

hic, de unitate morală. Ajutorul pentru a încerca o îmbunătățire a situației sale trebuie să vină și din partea publicului. În partida cu C.F.R. Cluj aveai impresia că ieșenii joacă pe teren străin. În momentele grele, cînd jucătorii simțeau nevoia de ajutorul... suporterilor, cei mai mulți dintre aceștia îi hulduiau la nesfîrșit. Cîțiva huli-gani și-au făcut o ocupație în a da telefoane acasă antrenorului pentru a-i cere să părăsească orașul, altfel... Nu ne îndoi-m că la Iași sînt organe competente care să-i pună la punct pe acești amatori de... senzații, cu totul straine societății noastre.

În Divizia A mai sînt de jucat opt etape. Lupta nu e încheiată. Dar pentru ca Politehnica Iași să treacă cu succes examenul greu pe care îl are în față, trebuie să-și refacă moralul (din acest punct de vedere, C.F.R. Cluj e un exemplu demn de toată lauda), să-i redea fotbalului pe cei indisponibili, să-și unească forțele, iar fața de cei irascibili, meru nemulțumiți, care meru căută nod în papură, să se ia mînu-

cate, fără îndoială, pot fi discutate și soluționate de către oamenii cei mai competenți, chiar într-o sedință în care să se spună lucrurilor pe nume, deschis, fără patimă și rachiună. Secția de fotbal, cu oameni competenți și imparțiali în alcătuirea sa (ing. M. Patraș, D. Bularda, arh. G. Prohib și alții) poate asigura cadrul corespunzător unei astfel de discuții. E nevoie ca Politehnica să fie ferită de influența nefastă a unor... prieteni din afară, care tot toarnă gaz pe foc, pentru a încinge spiritele din sinul echipei, iar jucătorii înșiși să ia atitudine față de cei ce îmbărsesc atmosfera din lot cu tot felul de impurități.

Organele sportive locale (conducerea clubului și a C.J.E.S.), cu grijă și răspundere, au datorită să facă lumină, iar cei vînoși să fie exemplar sancționați. O echipă, și, mai ales, una de Divizia A, nu trebuie să constituie mediul prieten pentru răfuiele personale, manifestări străine sportului din țara noastră. Mai ales că e vorba de viitori profesori și ingineri, adică de intelectuali chemați mai tîrziu să facă ei educație altora.

Constantin ALEXE